

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR

Čtvrtletník bludovického sboru Slezské církve evangelické a. v. • říjen - prosinec 2017 • Cena 20,- Kč

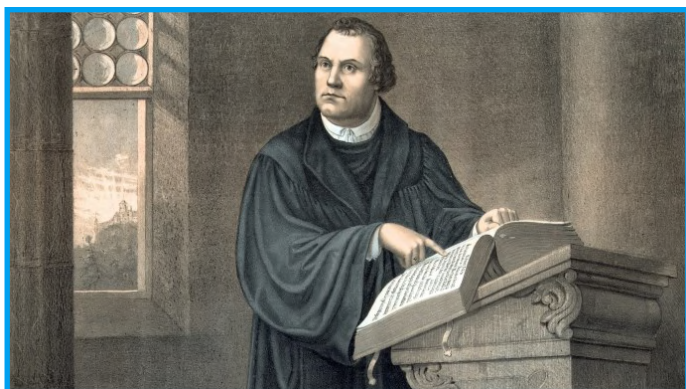
Svaté je jeho jméno

Jako křesťané jsme spoludědicové prastarých tradic Izraele, kam patří i tradice o Božím jménu, o kterém Ježíšův současník Filón Alexandrijský píše, že je pro svou svatost nevyslovitelné a musí být proto opisováno jménem *Adonaj*. Tyto opisy nalezneme už ve Svtcích od Mrtvého moře. V českých Biblích máme výraz *Hospodin*, v polských *Pan*.

Ve starozákonní knize Leviticus je *svatost* pojata jako oddělenost - Izrael se měl prostřednictvím naplňování příkazů Zákona přiblížit Boží oddělenosti. „Boží jméno je svaté“ – „Jméno Hospodin je svaté“ – „Bůh je svatý“. Všechny tyto varianty jsou nám jistě dobře známé. Už děti, které mají křesťanskou výchovu, rozumějí tomu, že existuje jakýsi pojem „svatosti“ nebo „svatého“, který je nutno respektovat a je predikátem, kterým se specificky vztahujeme k Bohu.

Letos uplynulo 100 let od vydání jednoho z nejvýznamnějších děl moderní teologie a religionistiky: „Das Heilige“ („Svato“) Rudolfa Otta. Otto pojal *svato* jako apriorní kategorii lidské mysli – tedy jako zásadní ingredienci, jíž je naše mysl vybavena a která nás uschopňuje k náboženskému prožívání, ale také zásadně určuje naši mravnost. V Ottově pojetí je boží svatost něčím, co člověka přitahuje a fascinuje. Jak si ale řekneme o něco později, z pohledu Lutherovy teologie by nazření boží svatosti mělo člověka spíše děsit, protože se Bůh ve své svatosti člověku manifestuje jakožto *hněv*.

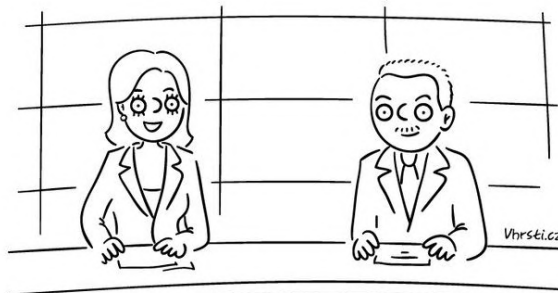
Žijeme ve společnosti, kterou bychom mohli z větší části označit jako post-křesťanskou. Výrazy - *svato* nebo *svaté* - jsou zcela na okraji její jazykové praxe a slouží k posuzování nebo lépe odsuzování mravní úrovně druhých. Někdo může říct o druhém člověku: „Tomu není nic svaté, to není žádný svatoušek.“ Oblíbenější je však světská varianta v podobě výrazu *férovost*. Takto slyšíme lidi říkat: „To není fér nebo chovejme se férově.“ Jestliže svatost je božím atributem, pak o člověku, obzvláště dnes,

platí onen známý výrok římského dramatika Publia Terentia Aferi: „Jsem člověk, a nic lidského mi není cizí.“ Právě humanisté, přezdívaní *sluníčkáři*, vždy spojovali onen výrok s něčím vznešeným a dobrým, ne-li svatým. Možná právě v dnešní době se mnozí z nás, kterým není jedno, jaké trendy převládají ve společnosti, rmoutí víc než kdykoliv předtím ve svém životě. Rmoutíme se, když se dovídáme o znečištěném životním prostředí. Rmoutíme se také nad tím, co se děje v církvích. Nedávno mě zarmoutil článek publikovaný v britském deníku *The Guardian*, podle něhož se celá řada církevních hodnostářů v římsko-katolické církvi nemůže dočkat smrti papeže Františka, který se pro svou otevřenost, důraz na solidaritu, sym-

bolizuje pro mnoho lidí v dnešním rozporuplném světě dobro. Církve jsou také zdrojem zármutku a pohoršení.

Nedávno mi jeden katolický kolega vyprávěl na toto téma vtip: *Bůh Otec a svatý Petr se dívají na zprávy v televizi. V jednom shotu se objevuje Bangladéžan pracující za nelidských podmínek pro jednu značkovou západní textilní firmu 12 hodin denně za 30 Eur měsíčně. Bůh Otec se rozezlí a řekne: „Jak je to možné.“ Petr se na něho podívá a odpoví: „No, Pane, přece jsi Adamovi řekl: V potu tváře budeš jíst svůj chléb.“ „No, dobře,“ odsekne Bůh Otec, „ale já to nemyslel tak úplně doslova.“ Další šot ukazuje ženu z Konga, jak v nehygienických podmínkách rodí své desáté dítě. Bůh Otec se rozezlí a řekne: „Jak je to možné?“ Petr se opět na něho podívá a odpoví: „No, Pane, přece jsi řekl Evě: Velice rozmnožím tvé trápení i bolesti těhotenství.“ „No, dobře,“ odsekne Bůh Otec, „ale já to nemyslel tak úplně doslova. Poslední šot je z Vatikánu. Na náměstí Sv. Petra přijíždí kolona nablýskaných limuzín a z nich vystupují dobře oděné a živené duchovní osoby. „A to je zase co?“ nevěřícně kroutí očima Bůh Otec. Svatý Petr se také nevěřícně dívá a potom odpoví: „To jsou, Pane, ti, kteří velmi rychle pochopili, že to, co říkáš, není míněno úplně doslova.“*

Vítejte u sledování Televizních novin,
vaší pravidelné dávky strachu a deprese.

Tento rok jsme si připomněli jubileum 500. výročí reformace. Jistě každý z nás toto jubileum nějakým způsobem prožíval. Mně osobně přineslo částečné smíření a umenšení zármutku prostřednictvím četby textů od Martina Luthera nebo o něm. Paradoxně osvobozujícím bylo pro mě opětné setkání s *Lutherovým pesimismem ohledně přirozenosti člověka*. Možná víte, že Martin Luther odpojil od středověké morální teologie, podle níž má člověk nejen vrozenou dispozici rozpoznávat dobro, ale i jeho cesty za štěstím v životě se poměrně snadno sbíhají s dobrem, které je lidský rozum schopen nahlédnout. Člověk, tak řečeno, bez většího odporu vychází vstříc vůli Stvořitele. Hřích se tak jeví jako dočasný poklesek tam, kde se cesty člověka za svým štěstím a tím, co mu diktuje jeho přirozenost, rozejdou. Není nutné dvakrát zdůrazňovat, že Martin Luther nahlíží *přirozenost člověka jako veskrze zkaženou a i ten nejcnostnější člověk, jakkoliv se snaží být mravně integrovaným jedincem, vždy zůstává hříšníkem*. Martin Luther proto radikalizuje i pojem hříchu. Pro ty z nás, kdo jsme nebo byli, tak řečeno, *sluníčkáři od srdce* – a rmoutíme se nad současným stavem věcí, je toto poznání *polovičním evangeliem* - procitnutím. Pravda a láska nevítězí jen tak lehce nad lží a nenávisť, žel často krát prohrávají. Hovoří-li vybraný text o Boží svatosti, nesmíme zapomenout, že se nám Bůh nezjevuje primárně jako *samo dobro*, nýbrž ve svém hněvu. „Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří potlačují pravdu.“ Máme zde co do činění s něčím trvalým: se šířajícím majestátem, který nás, jak říká Martin Luther, nepřitahuje, nýbrž naopak nutí k úprku. Takto to Martin Luther napsal:

„V takových situacích se Bůh ukazuje ve svém hněvu vůči celému stvoření. V takové chvíli není kam utéct, není žádné útěchy v duši nebo ve světě. Všude jen soud. Zůstává jen nahá touha a lkaní a duše neví, kde by našla pomoci.“

Toto je Lutherův - *Bůh tajemný* - *Bůh Otec* - hrozný ve svém majestátu, tak řečeno téměř nesdělitelný z kazatelny. Dle Martina Luthera se *skrývající se Bůh* ukazuje i v našich nemocech a smrtelnosti. Možná si mnozí z vás řeknete: slavíme Vánoce. To není nejvhodnější čas na to, abychom hovořili o Bohu hrozném, skrývající se ve svém majestátu. Bůh k nám přichází v Ježíši Kristu – to, co je nesvaté, posvěcuje svou svatostí. Je to čas radosti, ve kterém bychom měli spolu s Marií sdílet její chvalozpěv. Právě nyní než kdykoliv jindy během liturgic-

kého roku se setkáváme s Bohem, který se nám zjevil jako *Immanuel* a vykoupil nás tím, že na sebe vzal podobu jednoho z nás. Určitě ale nikdo z nás nechce žít tím, co Dietrich Boenheffer nazval *levnou milostí* bez porozumění této dialektice Božího „ne“ a „ano“ vůči člověku. Naše životy jsou poznamenány touto dialektikou, kdy se rmoutíme nad neadekvátností veškerého lidského díla, které nemůže obstát před Boží svatostí, a na druhé straně se radujeme z nám darovaného spasení. Ještě jinými slovy: před zvěstováním slova milosti by mělo zaznít Izajášovo: „Všechno tvorstvo je tráva a všechna jeho spolehlivost jak polní kvítí. Tráva usychá, květ vadne, zavane-li na něj vítr Hospodinův.“

- Dr. David Biernot

Rozhovor s katechetkou Evou Pawlasovou

Paní Eva Pawlasová pracuje již řadu let v bludovickém sboru jako katecheta. Mnozí naši sborovníci ji znají, když přede dveřmi kostela nebo fary vyhlíží své malé ovečky, které přicházejí do nedělní školy. Co na sebe více paní katecheta prozradila, se dozvíte z níže uvedených řádků.

1. Profese katechety není v našich zeměpisných šířkách běžný pojem. Můžete našim čtenářům vysvětlit, co tato práce obnáší a co Vás vedlo k tomu stát se katechetkou?

Katecheta je ten, kdo se věnuje biblickému vyučování dětí. Po ukončení střední školy jsem vystudovala Biblickou školu v Olomouci (dnešní DORKAS). Byla to škola se sociálním a teologickým zaměřením. Současně jsem si také udělala pedagogické minimum na Univerzitě Palackého v Olomouci. Mnoho mých spolužaček začalo pracovat v sociální oblasti, já jsem se však vdala a nastoupila na mateřskou dovolenou. Když děti postupně nastupovaly do mateřské školy a následně na základní školu s polským jazykem vyučovacím, setkala jsem se s pastorem Volným a s jeho nabídkou učit na těchto místech náboženství. Jelikož práce s dětmi byla pro mě zajímavá, ochotně jsem přijala i pozdější nabídku práce v církvi na plný úvazek.

2. Jak dlouho již pracujete jako katecheta v bludovickém sboru, co je Vaší náplní práce ve sboru a jak se Vaše práce v průběhu těchto let změnila?

Jako katecheta pracuji ve sboru od roku 2004, tj. 13 let. Během pracovního týdne vedu kroužky křesťanské výchovy v mateřských a základních školách, a to jak s českým, tak polským vyučovacím jazykem. Jsem také k dispozici v kanceláři během úředních hodin. Ráda vzpomínám na setkávání maminek s dětmi, která vedla pastorová Volná. Mým úkolem bylo hlídání dětí, ale měla jsem možnost poznat také maminky. Některé z nich zase na oplátku poznávají mě, když se setkáváme třeba ve škole, kam rodiče posílají své děti.

Mám tak možnost pozvat je na výuku náboženství.

3. Od letošního roku pracujete jako katechetka už jen na poloviční úvazek. Proč tomu tak je a jakou práci kromě této ještě dále vykonáváte?

Není nic neobvyklého, že v práci občas dojde k organizačním změnám. Příčiny můžou být různé: od finančních po personální. K takové změně došlo i v mém případě, kdy mi byl zkrácen úvazek katechetky na polovinu a druhou polovinu úvazku mám jako pracovník v duchovní službě Slezské diakonie. Navštěvuji různá střediska, kde vedu duchovní chvíle s klienty – zamyšlení nad Božím slovem. Jsem k dispozici také zaměstnancům těchto středisek. Práce je to zajímavá, inspirující, ale také náročná na přípravu, protože se setkávám s klienty různých cílových skupin s různými problémy a postižením.

4. Čemu se věnujete ve svém volném čase a co prozradíte našim čtenářům o své rodině?

Svůj volný čas nejraději trávím se svou rodinou a s přáteli – návštěvy, výlety, kultura. Mám ráda domácí a ruční práce. Ráda pracuji na zahradě u rodičů. Postupně pozoruji, že dochází ke změně náplně mého volného času, protože mé tři děti již odrostly a nevyžadují již tolik pozornosti a péče. O to víc se za ně modlím a svěřuji je do Boží ochrany. Jsem moc vděčná

za okamžiky, kdy se všichni sejdeme, povídáme si a je nám spolu dobře. Mou velkou výzvou je najít aktivitu, kterou bychom mohli podnikat spolu s manželem.

5. Jak budete trávit Vánoce a co byste vzkázala bludovickým sborovníkům do nového roku?

Nejkrásnější svátky roku – Vánoce – budu trávit v kruhu své rodiny a s rodiči. Módním hitem se stává vánoční dovolená v teplých krajinách nebo naopak na horách. Pro mě je důležité právě ono teplo domova, kterého si chci užít se svými blízkými. Do nového roku bych sborovníkům popřála pevnou víru v boží všemohoucnost v nelehké době, hojnost lásky, která nehledá jen svůj prospěch, a radostnou naději upřenou k tomu, co pro nás Pán Bůh chystá.

- Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná

Kultura v bludovickém kostele

V měsíci říjnu... vystupovala v našem kostele legendární folková skupina *Spirituál kvintet*, která byla založena v roce 1960 Jiřím Tichotou. Tento umělecký vedoucí oslavil letos významné životní jubileum – 80 let. Přestože slovo kvintet označuje pět umělců, tvoří v současné době skupinu sedm členů: Jiří Tichota, Dušan Vančura, Zdenka Tichotová,

Jiří Cerha, Jiří Holoubek, Veronika Součková a Pavel Peroutka. Někdy se v žertu kapela označovala za „největší kvintet na světě“, neboť byly časy, kdy ve skupině hrálo a zpívalo až deset muzikantů, mezi jinými Jan a František Nedvědovi nebo již zesnulý Karel Zich. Hudební vystoupení bylo krásným hudebním zážitkem pro všechny posluchače.

V měsíci listopadu... jsme se v našem kostele zaposlouchali do písní významného českého souboru *Pěveckého sdružení moravských učitelů (PSMU)*, které před více než 100 lety založil pedagog a skladatel Ferdinand Vach. Jeho průkopnické dílo dále rozvíjeli: Prof. Jan Šoupal, Prof. Antonín Tučapský, Prof. Lubomír Mátl, který vedl sbor dlouhých 40 let. Pod jeho vedením získalo sdružení řadu ocenění doma i v zahraničí. Od ledna 2015 je novým uměleckým vedoucím souboru jeho žák Jiří Najvar.

PSMU nastudovalo přes 700 skladeb. Vzhledem k tradicím je jeho repertoár spjat zejména s dílem Leoše Janáčka a Bohuslava Martinů. Stranou však nezůstávají ani sbory jiných českých skladatelů a zahraničních autorů. Pěvecké sdružení moravských učitelů je výjimečným tělesem také po stránce organizační. Na rozdíl od jiných sborů nikdy nemělo vlastní zázemí. Členové pocházejí z míst roztroušených po celé Moravě: od Českého Těšína až po Břec-lav. Původním povoláním jsou většinou učitelé, ale stále častěji jsou jeho členové i jiných profesí. V našem kostele jsme vyslechli například tyto písně: *Modlitbu* od B. Smetany, *Veni Sancte* od L. Janáčka, *Svatý Václave* od J. B. Foerstra, ale největší dojem v nás zanechala kantáta *Hora tří světél pro sbor, varhany, barytonové sólo a vypravěče* od B. Martinů. Závěrem dodejme, že vystoupení Pěveckého sdružení moravských učitelů vniklo hluboko do srdcí a myslí nás všech.

V měsíci prosinci... se v našem kostele hrála tragikomedie italského dramatika a nositele Nobelovy ceny za literaturu Daria Fo s názvem *Otvorené manželstvo*. V hlavních rolích se představili oblíbení slovenští herci Anna Šišková a

Ady Hajdu, kteří našim posluchačům předvedli skvělý herecký výkon. Autor hry realisticky

vykreslil konflikt jednoho manželského páru. *Mnohokrát podvedená manželka Antonie, která svému manželovi vyhrožuje sebevraždou kvůli jeho mimomanželským vztahům, se jednoho dne rozhodne učinit totéž. Naoko tvrdí svému manželovi, že má milence, jeho reakce jsou náhle stejné jako v případě jeho podváděné manželky: chce vyskočit z okna, zastřelit se, utopit se ve vaně nebo se otrávit léky. Právě v tomto momentu se manžel vcítil do pocitů podváděného partnera, uvědomil si, jak musela Antonie trpět, když si užíval s jinými ženami...* Tragikomedie *Otvorené manželstvo* velmi realisticky poukázala na současný stav manželství. Každé druhé manželství je poznamenáno ne-

věrou, rodiny se rozpadají. Kolik asi manželských dvojic, které zhlédly tuto tragikomedii v bludovickém chrámu, se již v podobné situaci ocitlo? Kolik manželek a manželů bylo svými partnery nejružnějším způsobem podvedeno? Vždyť i samotná protagonistka Anna Šišková si prožila nevěru ze strany partnera na vlastní kůži, a proto se do své herecké role tak dokonale vcítila. Snad se naši diváci, kteří mají „máslo na hlavě“, alespoň nad sebou v průběhu hry zamysleli. Nezapomínejme, že manželství je dar od Boha, v našich manželstvích není místo pro někoho třetího: „Co Bůh spojil, ať člověk nerozlučuje.“

- Pavlína Volná

Fara jako ze škatulky

Prázdninová elektroinstalace fary s sebou na jedné straně přinesla novou elektrifikaci budovy, ale na straně druhé za sebou ponechala v prostorách farní budovy spoušť v podobě neúhledných zdí a stropů po zednické činnosti. O pomoc s malováním fary jsme se obrátili na presbyteira Rudolfa Volného a nájemníka farního bytu pana Radka Richtera, neboť oba mají velké zkušenosti s touto činností. V průběhu podzimu se tak postupně malovalo téměř ve všech částech fary (kancelář, přilehlé chodby a schodiště, záchody a sál). Všechny místnosti tak září novotou, ale i čistotou. Oběma sborovníkům upřímně děkujeme za jejich práci a ochotu a dalším sborovníkům za jejich podíl na úklidu fary.

- Pavlína Volná

Bludovický dorost v Písku

Ve dnech 17. – 19. listopadu se uskutečnila již druhá akce bludovického dorostu spolu s konfirmandy na středisku Beskydská oáza v Písku.

Zúčastnilo se jí celkem devatenáct lidí. Pátek jsme strávili s paní Pavlínou Volnou a od sobotního poledne jsme trávili čas s pastorem Vladislavem Volným, s nímž jsme se setkali již na chatě Studeničné, kam jsme se s našimi dorostenci a konfirmandy společně v sobotu vypravili. Výšlap na chatu jsme úspěšně zdolali a zakončili jej společným obědem. Čtyři skvělí dorostoví vedoucí Dominik, Michal, David a Martin si pro nás připravili zamyšlení na téma závist.

Hrálo se plno her, při kterých chlapci děvčata vůbec nešetřili. Sobotní večer jsme si zpřijemnil zamyšlením od pana pastora.

Celou akci završila nedělní bohoslužba v píseckém kostele, kde jsme zazpívali jednu píseň. S potěšením mohu říci, že se nestal žádný úraz. Všem organizátorům jménem nás všech moc děkujeme.

- účastnice Janina Ptaková

Prání do nového roku 2018

*W tę szczególną Betlejemską Noc przychodzi do nas Bóg.
Bóg o twarzy Dziecka, któremu łatwo wyrządzić krzywdę.
Bóg wiecznej młodości, stwarzający świat wciąż na nowo.*

Bóg, którego można nie przyjąć.

Bóg, od którego człowiek odchodzi.

Bóg, do którego można powrócić w pokorze i skruse.

Bóg, któremu można i trzeba zaufać.

Bóg milczenia, który przemówił najgłośniejszym przez swojego Syna.

Bóg myśli, serca, sumienia, tęsknoty, nadziei.

Bóg ludzi bezradnych, szukających, pytających...

Bóg zawsze większy i zawsze bliższy niż nam się wydaje.

Bóg, który przyszedł wnosić pokój i zgodę.

U příležitosti oslav Narození Páně vám jménem presbyterstva a vedení sboru přeji, aby Bůh, který stále přichází, rozptýlil mraky obav, starostí a každodenních problémů a naplnil vaše srdce svým pokojem a radostí. Ať vás Boží Dítě zahrne pokojem, utiší vaši bolest a pomáhá vám překonávat všechny problémy a těžkosti. Ať jsou vaše srdce naplněna radostí a Božím požehnáním i v roce 2018.

Vladislav Volný, sborový pastor

Oslava 2. adventní neděle

Stalo se již tradicí, že na 2. adventní neděli v našem kostele během slavnostní bohoslužby můžeme zhlédnout představení. Tato iniciativa vzešla od naší paní pastorové Pavlíny Volné. I letos jsme se těšili na scénku, kterou paní Pavla nacvičila společně s dětmi, dospělými a týmem blízkých spolupracovníků. V minulých letech jsme zhlédli scénky s vánoční a velikonoční tematikou nebo biblická podobenství, avšak v tomto roce bylo vybráno téma, které souvisí s oslavou 500. výročí reformace.

Rok plný oslav, které probíhaly v celé luterské společnosti, se pomalu končí, a tak představení s názvem - *Zde stojím a nemohu jinak* - ze života Martina Luthera bylo pomyslnou třešničkou na dortu. Děti bravurně zvládly náročné texty, velmi důvěryhodně se vžily do svých rolí a v pěti dějstvích nás provedly některými důležitými životními obdobími Martina Luthera. První dějství nás zavedlo do středověké školy, kterou Luther navštěvoval již od

pěti let. Ve druhém aktu jsme byli svědky rozhovoru s rodiči, kteří neschvalovali jeho volbu stát se knězem. Další obrazec vyprávěl o období, kdy Luther veřejně projevoval svůj nesouhlas s některými praktikami katolické církve, hlavně s prodejem odpustků a následně přibíl 95 tezí na dveře kostela ve Wittenbergu, aby na toto téma upozornil. Své názory musel obhajovat na říšském sněmu ve Wormsu před římským císařem Karlem V., kde zazněla jeho známá slova: *Zde stojím a nemohu jinak*. Poslední příběh nám pootevřel dveře do jeho domova, kde žil se svou manželkou Kateřinou a dětmi, a to konkrétně do období Vánoc. Tímto krásným vánočním akcentem se skupinka mladých umělců rozloučila a navodila krásnou atmosféru Adventu. V divadelní hře vystoupilo 18 herců a na půdě bludovického kostela šlo o nejnáročnější divadelní projekt, který zde byl nacvičen. Součástí vystoupení byl i přednes písně s názvem - *Nikdy nekončící milost*, kterou zazpívali konfirmandé společně s dorostenci a která podtrhla jednu z Lutherových zásad - *Sola Gratia* - *pouhou milostí*.

vých zásad - *Sola Gratia* - *pouhou milostí*.

To jednak nie był jedyny świąteczny aspekt adwentowego nabożeństwa. Kazanie Pastora na podstawie tekstu z 11 rozdziału Księgi Izajasza wciągnęło nas do rozważania nad tym, co to jest adwent, dlaczego Jezus przyszedł na świat i jak nas to dotyczy. Zostaliśmy zachęceni do zamyślenia się nad sobą

może dojść do naszego pojednania z Bogiem i z ludźmi. Właśnie nad tym mamy się zastanowić w okresie adwentu ponieważ Jezus już się zbliża i niesie pokój wszystkim ludziom.

- Halina Hekera

Biblické poselství, které pastor Vladislav Volný přednesl v 2. neděli adventní, bylo na základě textu z knihy Izajáš 11,1-10

Pán Bůh pro nás nakreslil tři obrazy, abychom o nich přemýšleli. Je to z jeho strany ta nejsrozumitelnější instruktáž, vysvětlující tyto otázky: 1. Co s adventem? 2. Proč Ježíš přišel? 3. Jak se nás to týká? Níže uvedený text kázání je odpovědí na 2. a 3. otázku.

W Ewangelii czytaliśmy o Janie Chrzcicielu. Jeden z obrazów, który Jan nam zostawił, to jest taki *obraz odsłoniętego korzenia*. Zobaczcie, że kiedy Jan mówi o nawróceniu, kiedy przywołuje ludzi do nawrócenia, to mówi, że *siekiera do korzenia przyłożona*. Żeby przyłożyć siekierę do korzenia, to trzeba ten korzeń odkryć. Jan mówi tak: drzewo zostało trochę odkopane, żeby zobaczyć, gdzie ma korzenie, żeby było wiadomo, w co uderzyć. Adwentowa robota między innymi polega na tym, że *trzeba odsłaniać własne korzenie*, czyli trzeba patrzeć, skąd to się we mnie bierze? Czemu ja tak mam? Czemu ja właśnie tak a nie inaczej reaguję na innych ludzi?

To, że nie potrafimy innych ludzi kochać, to, że tak bardzo się różnimy, to, że nie potrafimy się przyjmować, to ma jakieś źródło w nas. Większość naszej nieumiejętności kochania wynika z tego, jacy sami jesteśmy, wynika z naszych przeszłości, naszych krzywd, z grzechów, które mamy, z naszych wad, z naszych egoizmów itd.

To, że ktoś nas strasznie wkurza, to, że nie jesteśmy w stanie w tej miłości przejść dalej, to prawie zawsze ma źródło we mnie samym. Dlatego mówi Chrzciciel tak: *odsłoń swoje własne korzenie i spróbuj zobaczyć, z czego to się bierze. I tam, mówi Jan, tam przyłóż siekierę. Tam utnij to, co trzeba uciąć*. Zaczęło się u Izajasza od takiego obrazu, że z korzenia Jessego wyrośnie różdżka. Jesse, to był ojciec Dawida. Kiedy jest mowa o korzeniu Jessego, to jest mowa

o najważniejszej dynastii w Izraelu, z której wyszedł również Pan Jezus. W czasach Izajasza ten korzeń to jest poprostu suchy pień. Ten korzeń, to nie jest korzeń, z którego rośnie mnóstwo władców, mnóstwo króli, mnóstwo jakichś tam fantastycznych ludzi.

Kiedy Izajasz mówi, że z korzenia Jessego wyrośnie różdżka, to sobie wyobraźcie taki totalnie suchypień, który już od lat nie przynosi żadnych owoców. I nagle mówi Izajasz: z tego pnia wyjdzie żywa, cudowna, zielona gałązka. Czyli co jest w tym obrazie ukryte?

Kiedy Pan Bóg spotyka coś totalnie martwego, coś czego nie sposób już ożywić, coś, co nie przynosi owoców, to Pan Bóg sprawia, że z tego wyrasta życie. Czemu to jest takie ważne? Dlatego, że kiedy spojrzymy dzisiaj na te dwa obrazy, ten obraz naszej nieumiejętności kochania innych ludzi, i jak spojrzymy na ten drugi obraz, czyli obraz tego, jak my sami jesteśmy poplątani, to jaki mamy zwierzyniec w sobie, jakie tam grasują krowy, lampardy, pantery, baranki, jak człowiek zobaczy ten chaos, tą nieumiejętność pogodzenia tego wszystkiego w sobie, to czasami może dojść do takiego wniosku, że jest poprostu wyschniętym pniem, w którym wogóle nie ma miłości.

I tu przychodzi Pan Jezus i mówi: *ja mam taką moc, że z tego suchego pnia wyrośnie zupełnie nowa, świeża gałązka*. Na to czekamy w tym adwencie. Wspominamy na to, że przyszedł ten, który potrafi te martwe pnie ożywiać, który potrafi sprawić, że ludzie, którzy się nie umieją kochać, zaczynają się kochać, że ludzie tak bardzo różni i inni, że wszystko ich oddziela, nagle potrafią okazywać sobie miłość, że człowiek poplątany wewnętrznie, że niewiedomo wogóle co z tym zrobić, nagle może się wewnętrznie poukładać. Czego potrzeba? Różdżki z pnia Jessego. Czyli Pana Jezusa. Musi przyjść Pan Jezus, aby ożywiać te martwe miejsca i wzkrzeszać w nich życie i miłość. Bez niego nie jesteśmy w stanie ożywić martwe miejsca w nas.

Adwentowe „ćwiczenie się” w życiu chrześcijańskim jest połączeniem naszego zadania z tym, co chce w nas zrobić Pan Jezus. Jezus już się zbliża, już przychodzi i niesie pokój wszystkim ludziom. AMEN.

Už zasvitla zase v tmách všedních dní zář třetí svíce adventní. 3. prosincovou neděli jsme s dětmi na faře pojali tvůrčím způsobem, zdobili jsme perníčky. Z radostných tváří dětí je zřejmé, že se jim tato práce líbila.

Vánoční blázen

Vánoce jsou časem, kdy se rádi díváme v televizi na pohádky. Snad vám tedy německá pohádka přijde vhod a potěší vaši mysl.

V jedné zemi na Východě žil před dvěma tisíci lety mladý blázen. Jako každý blázen snil i on o tom, že se jednou stane moudrým. Miloval hvězdy. Nikdy jej neunavilo pozorovat je a při tom žasnout nad nekonečností nebe. A tak se stalo, že jedné noci neobjevili novou hvězdu jen králové Kašpar, Melichar a Baltazar, ale i tento blázen. „Ta nová hvězda je jasnější než ostatní,“ myslel si. „To bude

královská hvězda - narodil se nový vladař! Chci mu nabídnout své služby. Vždyť jestliže je to král, bude určitě potřebovat také nějakého blázna. Vydam se na cestu a budu jej hledat. Hvězda

mě povede.“ Dlouho přemýšlel, co by novému králi mohl přinést darem. Avšak kromě své bláznovské kapuce, zvonkohry a jedné květiny neměl nic, co by mu mohl darovat. A tak se z domova vydal na cestu - bláznovskou kapuci na hlavě, zvonkohru v jedné a květinu ve druhé ruce. První noc jej hvězda přivedla do chudé chaloupky. Tam našel dítě, které bylo chromé. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. „Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji bláznovskou kapuci. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě si bláznovskou kapuci nasadilo na hlavu a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. Druhou noc jej hvězda zavedla do krásného paláce. Tam našel dítě, které bylo slepé. Pla-

kalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. „Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji zvonkohru. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě zvonkohru nadšeně rozeznělo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. Třetí noc jej hvězda zavedla do zámku. Tam našel dítě, které bylo hluché. Plakalo, protože si nemohlo hrát s ostatními dětmi. „Ach,“ pomyslel si blázen, „dám tomu dítěti svoji květinu. Potřebuje ji více, než nějaký král.“ Dítě si květinu s úžasem prohlíželo a šťastně se rozesmálo, plné radosti. To bláznovi místo poděkování bohatě stačilo. „Ted’ už mi nezůstalo nic, co bych mohl králi darovat. Bude asi lep-

ší, když se vrátím,“ pomyslel si blázen. Avšak když vzhledl k obloze, hvězda stála na jednom místě a smála se na něj jasněji než kdykoli předtím. A v tom uviděl cestu k nějaké stáji uprostřed polí.

Před stájí potkal tři krále a zástup pastýřů. I oni hledali nového krále. Ten ležel v jeslích - malé, bezbranné, chudé dítě. Maria, která zrovna chtěla na slámu prostřít čisté plínky, se bezradně rozhlížela a hledala pomoc. Nevěděla, kam by dítě položila. Josef právě krmil osla a všichni ostatní měli plné ruce darů. Tři králové přinášeli zlato, kadilo a myrhu, pastýři pak vlnu, mléko a chléb. Jen blázen zde stál s prázdnýma rukama. Maria, plná důvěry, položila tedy dítě do jeho náruče. Tak našel Krále, kterému chtěl v budoucnu sloužit. A také věděl, že svoji bláznovskou kapuci, zvonkohru i květinu rozdal dětem, aby měl místo pro Dítě, které mu nyní se svým úsměvem darovalo moudrost, po níž toužil.

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

Křty

Ján Alexandr Jačmeník

Ellen Křístková

Vojtěch Dziadura

Mila Krompiewska

Marek Kleslo

Jakub Čermín

Eliška Chodurová

Matyáš Teodor Kučera

Drahošlav Volejníček

Elen Dordová

Jakub Woźnica

Marc Zajac

Filip Šafránek

Eliáš Popelka

Jaromír Královič

Natálie, David a Jan Královičovi

Svatby

Vicherovi Juraj a Anna, roz. Gardová

Kozielovi Pavel a Jarmila, roz. Kropková

Fromeliusovi David a Kateřina, roz. Vojkůvková

Macháčkoví Lukáš a Lucie, roz. Konečná

Kováčsovi Josef a Kateřina, roz. Spáčilová

Jubilanté

85 let

Tomaszová Wanda, Havířov – Bludovice

80 let

Farná Valerie, Sarepta Komorní Lhotka

75 let

Franek Herbert, Havířov – Město

Helcelová Milada, Havířov

Ožanová Olga, Havířov – Bludovice

70 let

Hekera Josef, Havířov – Bludovice

65 let

Kšimsza Halina, Havířov – Životice

60 let

Volná Mirka, Havířov – Bludovice

50 let

Hlubinová Adéla, Václavovice

Pohřby

*Jan Pawlas, 94 let,
Havířov – Šumbarč*

*Libor Wedlich, 49 let,
Havířov – Město*

*Kornélie Przeczková, roz. Galgonková, 86 let,
Horní Bludovice*

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR - ČTVRTLETNÍK BLUDOVICKÉHO SBORU SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A. V.

ADRESA REDAKCE: Selská 12, 736 01 Havířov

REDAKCE: Mgr. Pavlína Volná

SAZBA: Milan Maček